

Stilte en subtiliteit zijn kernbegrippen in de beeldenwereld van **Sarah Westphal** (°1981). Almaar opnieuw verkent zij de mogelijkheden van fotografie en film – zij dienen niet als aanleiding, zoals een anekdote tot een verhaal uitgroeit, maar worden uitgekozen voor hun mogelijkheden als drager van vorm en betekenis. Behoedzaam kiest zij haar motieven: we zien ramen maar vooral licht, lucht en kamers die gedachten mogelijk maken, glas dat als een vlies verbergt wat we net niet kunnen zien, patronen op papier die een muur doen vermoeden. Altijd is het beeldoppervlak tastbaar, aanraakbaar, leesbaar ook – zelfs wanneer Westphal verschillende beeldlagen op elkaar legt tot er iets als een palimpsest ontstaat, die zij naar hartenlust kan afkrabben, bewerken of laten aangroeien. Zo komen stilstaande beelden plots in beweging, worden foto's tot film getransformeerd. Wat overblijft is geen conventionele afbeelding maar een hoogst individuele tussenvorm: een lichttekening, een projectie, soms een sculptuur. Pellicule voelt aan als huid, dun Japans papier fungeert als een scherm waarop vormen en gedachten worden geprojecteerd.

En altijd speelt reflectie een hoofdrol, in de beide betekenissen van dat begrip. Enerzijds speelt Westphal met transparantie en vervorming – bijvoorbeeld in het glas van een aquarium waarachter een octopus zou kunnen wonen, of in de spiegelende vloertegels van een expositieruimte – terwijl zij ons anderzijds aan het denken zet. Daar, in de golven en de plooiën van de dingen die zij ons laat zien, schuilt de diepte van dit werk. Zo gaat haar presentatie *Still* evengoed over het letterlijk stilgezette, bevroren beeld als over wat niet gezegd wordt en onderhuids woekert. Waarom zou je de lucht niet kunnen lezen die om de dingen hangt?

Meer nog dan over wat er wordt afgebeeld, gaan de nieuwe werken op papier die **Stefan Serneels** (°1968) in Whitehouse Gallery presenteert, over het tekenen zelf. *A narrative remix* confronteert ons met enkele cruciale vragen. Welke motieven kiest de kunstenaar? In welke stijl zal hij ze uitwerken? Hoe geeft hij zijn bladzijde vorm en monteert hij de afzonderlijke elementen tot een nieuw geheel? Hoe groot is de rol van het toeval? Is er sprake van een samenhang tussen de verschillende werken waar we langs lopen, op zoek naar betekenis? Doemt er iets als een verhaal op? En: hebben wij dat wel nodig?

Voor deze tentoonstelling selecteerde Serneels de helft van een serie van 58 tekeningen, waarvan de andere helft eind maart wordt getoond op *Drawing now* in Parijs – als een *Suske en Wiske*-strip die in tweeën werd gescheurd en door elkaar gehusseld. In zekere zin kunnen we de serie zien als Serneels' interpretatie van (en hommage aan ?) het stripverhaal. Hier en daar herkennen we zelfs commentaar- en tekstballonnen; alleen zijn de krabbels en uithalen die wij als tekens ervaren geen letters of symbolen maar een eigen idioom dat de kunstenaar al in eerdere werken heeft gebruikt en waarvan we de sleutel niet kennen. Als het tenminste om een code gaat en geen afleidingsmanoeuvre is...

Boven het rechtstreeks narratieve verkiest Serneels de suggestie. Harde feiten ruilt hij in voor het vermoeden: precies op het moment dat een intrige opduikt, wordt ze al afgebroken, ontregeld, gedeconstrueerd. Wij blijven op onze honger, en laat dat nu net de bedoeling zijn. Blijven kijken is de boodschap.

Eric Min, februari 2020